

„Emberek a kereszt körül” – „Emberek Krisztus bölcsője körül.” Akik itt Keresztelő János bölcsője körül gyűltek össze, azok is már Krisztus „bölcsője körül vannak”, mert Őröla hallhatnak. Keresztelő János útkészítő – már a születésekor is.

Krisztusról hallhatnak, mert Zakariás azzal, hogy az Úr cselekedeteiről, próféciaik beteljesedéséről beszél, Őröla tesz bizonyosságot. Nem ő a lényeg. Bár vele történt a csoda, az jel volt: azt jelezte, hogy Isten jelen van és cselekszik. Ezt akkor felismerték. Mi is kapunk különböző jeleket (bár nem szoktuk kérni), felismerjük-e? Nekem sokszor sokáig tart. (M. K. története.) Amíg csak arra gondolok, hogy emberek mit tettek, lehet, hogy gondolkodom rajta, lehet, hogy mérgeledöm – de amikor Isten eszembe juttatja, hogy Ő tette, megbékélek és dicsérem Őt. – Zakariás amint meg tud szölni, Istent dicséri. Az angyaltól hallott örömhír azóta csak „érleledött” benne. Közben Mária is ott volt, Jézussal a méhében, János (a magzat) ettől „repestt”. Zakariás ezt mind láthatta.

Elmondja, mit cselekszik most az Úr: elküldi azt az Üdvözítőt, akire Izráel vár, akit Isten már a korábbi szövetségkötésekkel megígért. (Hivatkozások: 1Móz 3,15: „az asszony magva”; 1Móz 12: ígért Ábrahámnak.

„Ellenségeink kezéből megszabadít... félelem nélkül szolgáljunk neki”: Jézus ezt úgy tette meg, hogy megtanít úgy jót tenni (kellemetlen dolgot is), hogy Őneki teszem meg. „Ha valaki egy mérföldre kényszerít, menj el vele kettőre”: ezt már nem az ellenség parancsolja, hanem Krisztus. Nemcsak parancsolja, hanem meg is teszi bennem – ha nem az ellenségre figyelek, és nem magamra („micsoda hős vagyok, hogy megtettem”), hanem Jézusra, és örölkök annak, hogy Ő meg tudta tenni bennem. De megszabadít úgy is, hogy ki tudom mondani: „Istennek kell inkább engedelmeskednünk...” – ekkor is Krisztusra kell figyelnem, nem magamra és nem az ellenségre.

„Szentségben és igazságban ölelte életünk minden napján” – nemcsak látszatra próbálök „jó”, „szent”, „igaz” lenni, hanem Ölelte, aki mindent lát, és aki adja az Ő igazságát és szentségét – ha megvallom neki azt, ami nem igaz, nem szent bennem, azaz ami nem tőle van.

Keresztelő Jánost az utolsó prófétának nevezik. „Az Úr előtt jársz, hogy útjait megkészítsd.” Isten Jézus Krisztusban eljön az emberekhez, ehhez kell utat készíteni. Ma is kell, azok számára, akikhez még nem jutott el Jézus. – Hogyan? „Az üdvösség ismeretere megtanítsd az ő népét, a bűnök bocsánatában” – tanítani, hogy mit tett Isten Jézusban, és imádkozni, hogy meglássák a bűneiket és bocsánatot nyerjenek (nem mi juttatjuk el bűnfelismerésre és bűnbánatra a másikat, hanem a Szentlélek győzi meg).

„A bűnök bocsánatában” – így jut el Jézus egy emberhez. Akihez eljutott, az (nemcsak úgy érzi, hanem) valóban megkapta a bűnbocsánatot. Az eltakarás, a jóvátétel, „a jó cselekedet, erény” nem segít rajtam – csak a bűnbocsánat. Azt pedig csak „Istenünk nagy irgalmasságáért” kapom, amivel Jézust elküldte egészen a keresztre. Jézus Krisztus az a „felkelő nap”, aki a „békeesség útjára” igazgat minket: megbékéltet Istennel. Ennek a gyümölcse: nemcsak Isten békél meg, én is megbékélhetek – Istennel és olyan emberekkel is, akik egyébként harcban állnak velem. Ez is az „ellenség kezéből való megszabadulás”: szabad lehetek a bennem lévő haragtól, utálattól – mert Krisztus bennem le akarja győzni azt. Akarom-e az ilyen győzelmeket, tudok-e imádkozni értük – és ezzel együtt az ellenségemért is? Jézus el akar jutni hozzá, és azt akarja, hogy útkészítő legyek – kell-e előtte még bennem is utat készítenie ehhez?